

Къмъ Флоренция — стр. 19, стихъ II — Арно (Арно), рѣка, която разполюва града Флоренция; ст. — III и IV, — раздѣлящъ тоя градъ, що твойтѣ — име въ изчезналата сѣнка спазва пакъ — алюзия за града Флоренция, който въ срѣднитѣ вѣкове възобнови изчезналото величие на Италия, съ издигането на изкуствата и наукитѣ; ст. V — отъ твоя мостъ до плахитѣ води — мостътъ Santa Trinita, кждето нѣкога Гфелфи и Гибелини сж водили ожесточени боеве. Недалече отъ моста на лѣвия брѣгъ на рѣката, се намира кжщата, въ която е живѣлъ Vittorio Alfieri (1749—1803), за която кжща се говори въ стихъ VIII. Печатано за прѣвъ пжтъ въ 1802, вѣроятно, презъ време на любовта му съ Изабелла Рончони.

За смъртъта на брата ми Джованни — стр. 22. — Знае се, че Уго е ималъ братъ, който се е самоубилъ, за да се избави отъ нещастията на живота, които сж понижали реномето му и почитъта, които другитѣ му отдавали. Джованни Фосколо е роденъ въ 1771 и се е самоубилъ на 8 декемврий, 1801 въ Венеция. Стихъ VII—VIII — На празно азъ ржце простирамъ днесъ къмъ васъ — и мойта кжща поздравявамъ отдалече — Фосколо е билъ тогава въ Милано, а майка му въ Венеция. Тоя градъ тогава е билъ подъ австрийско владичество и Уго не е могълъ да отиде тамъ. Писано въ 1802, а печатано въ 1803.

Отъ миналото ми голѣма частъ погина, — стр. 23 — Написано, както се предполага, за Изабелла Рончони (1799—1801).

Къмъ Закинтосъ — стр. 24. Закинтосъ, (Zacinto, *Θάχυντος*) е родниятъ островъ на Фосколо, — намира се въ йонийско море, кждето, спорѣдъ гръцката митология, се е родила Афродита отъ морската пѣна; ст. VII — Поета е Хомеръ, който въ „Одисея“ е възпѣлъ подвизитѣ на Улиса (Одисей), — за което се говори въ сонета; ст. XI — И така е Италия.

Гробницитѣ. Тая епистола или послание (наречена отъ нѣкой *sempone*, отъ други *saette*) е била написана въ 1806 презъ юний и декемврий и печатана 1806 въ Бреща, изд. Bodoni. — Поводътъ за написването ѝ е вдъхновенъ отъ единъ декретъ отъ Saint-Cloux отъ 12 юний, 1804 и приложенъ въ Италия въ 1806, спорѣдъ който декретъ се повелявало тѣлата на умрѣлитѣ презъ единъ и сжщъ день хора, отъ каквото и да сж обществено съсловие, трѣбва да бждатъ заравяни въ публични гробове, вънъ отъ града и погребвани подъ камъни отъ голѣмината на гроба, приготвени само за това. Предполага се, обаче, че първиятъ, поетическиятъ поводъ е билъ даденъ